

Ali tudi kot punktacija ta dogovor ne veže strank, ker se niso zapisali poglobitni členi.

Zategadelj, da je tožnik plačal are 100 gld. in da je toženi to aro prevzel, se stvar ni čisto nič spremenila, ker se mora ara, ki ima namen pravice in zaveze vtrditi, opirati na pogodbo v pravnej moči stoječo (§. 908 obč. drž. zak.) Ker se pa v tem slučaju o takej pogodbi govoriti ne da, nima plačanje are nikacega pomena.

Sklicevanje se na razloge prvega sodnika je c. kr. nadsodnija v Gradci z odločbo od 6. februarja 1878, št. 919 odbila tožnikovo apelacijo. Iz ravno tistih razlogov zavrnila se je tudi izvanredna revizija vsled določbe najvišjega sodnega dvora od 31. julija 1878, št. 8074.

Motenje v mirnej posesti.

C. kr. mestna del. okrajna sodnija v Ljubljani je o pravnej zadevi tožnika Makarija Mazija iz Podgrada proti toženemu Janezu Vodniku iz Z. zavoljo motenja v mirnej posesti c. s. c. vsled tožbe de pr. 14. oktobra 1879 št. 24186 in vsled 15. maja t. l. z obema strankama in *possessorio summarissimo* sklenenega postopanja spoznala:

Zahtevanje tožnikovo: „Jaz sem v zadnej faktičnej posesti konj, ki jih je kupila moja hči, in izmej katerih je jeden bel žrebec, drugi žolt; nasprotnik me je s tem, da mi je konja dne 2. oktobra t. l. izpregel in odgnal, motil v faktičnej posesti, on se obsodi, da mi mora ta dva konja nazaj dáti in se vsakega daljnega motenja moje posesti zdržati, — vse pod eksekucijo!“ — ni opravičeno in tožnik se obsodi, da mora toženemu na 24 gl. 74 kr. adjustirane tožne stroške v 14. dneh pod eksekucijo poplačati.

Ta odločba se opira na naslednje razloge: Tožnik sam priznava, da sta bila ta dva konja, katera je baje kupil od vdove dne 1. avgusta 1879 l. umrlega Janeza Klemenca, šest mesecev pred uročenjem tožbe, še dopoldne 30. septembra 1879 pri hiši umrlega Janeza Klemenca, in da sta še le 30. septembra 1879 popoldne v njegov hlev pripeljana bila; dalje pripoznava tožnik,

da je bil vsaj žolti konj lastina umrlega Janeza Klemenca in da ga je tožniku vdova Janez Klemenčeva kot univerzalni dedič prodala, ne da bi se bilo dobilo zapuščinske oblastnije dovoljenje za to prodajo (145, ces. patenta od 9. avgusta 1854). Tožnik dalje priznava, da je bil toženi Jakob Vodnik pri zapuščini Janeza Klemenca z dekretom od 20. septembra 1879 št. 21427 za zapuščinskega kuratorja postavljen.

Če je torej Jakob Vodnik omenjena konja za Janez Klemenčevo zapuščino pri tožniku rekviriral in jih potem, zastonj jih iskavši dne 1. oktobra 1879 v posesti tožnikovej, našel dne 2. oktobra pri Janezu Majdiči v Dolu, ter jih kot zapuščinsko premoženje vzel v svoje varstvo, — je očito, da ni mogel Jakob Vodnik kot zapuščine kurator motiti posesti, da je motenje posesti le na strani Janez Klemenčeve zapuščine, katero je Jakob Vodnik reprezentiral in za katero je vzel konje v posest. Tožba proti Janezu Vodniku torej ni bila vtemeljena in zahtevanje tožnikovo se je moralo iz formalnih razlogov odbiti.

Pa tudi iz drugega razloga bi se bilo moralo tožbe zahtevanje odbiti, ker se s sodnijsko razsodbo ne more naložiti dolžnost, katere ni izpolniti mogoče. Tožnik pa je sam priznal, da sta bila omenjena konja po eksekucijskej poti Terezije Bučar proti Janezu Klemencu pcto. 1300 gld. (cenitve zapisnik od 26. februarja t. l.) eksekutivno prodana, v tožnikovo posest bi jih torej ne mogla niti Jakob Vodnik niti Janez Klemenceva zapuščina in natura povrniti. Ker se je tožba odbila, obsodi se tožnik, da povrne tožne stroške po §. 24. zakon od 16. maja 1874 št. 69 obč. drž. zak.

Ta razsodni odlok potrdil se je tudi pri drugej inštanci vsled odločbe od 24. junija 1880, št. 6856.

Razlogi družega sodnika: Gledé na to, da je tožnik sam priznal, da je omenjena konja še le po smrti Janeza Klemenca od njega vdove kupil in da je pripoznal, da se vdova ob času izročanja konj še ni kot dedič oglasila bila, gledé na tó, da je toženi bil kurator zapuščini imenovan in gledé na to, da je tožnik dan pozneje pred omenjenim kuratorjem konje skrival, ter ju v oddaljeni kraj spravil, gledé na to, da je on tudi priznal, da je morala vdova Janeza Klemenca za zapuščinske premičnosti, ki jih je bila zavlekla, znesek 600 gld. v zapuščino konferirati, gledé na tó, da sta se konja brez vednosti in volje kuratorjeve, torej

skrivši tožniku oddala, da on torej ni stal v nikakej takej razmeri proti konjemu, da bi bil mogel z njima ravnati samovoljno in gledé na to, da je tožnikova posest bila nepristna, moral se je rekurz zavrniti.

Razsodba c. kr. kasacijskega dvora od 5. marca leta 1881, št. 13125.

Če tat jeden del ukradene reči še le potem povrne, ko se je okradeni ostanku že odpovedal, ni to poravnava, ki kaznivost dejanja odstrani.

C. kr. najvišji sodnijski in kasacijski dvor je o ničevnostnej pritožbi državnega pravdnštva proti razsodbi c. k. okr. sodnije v T. od 25. maja 1880, št. 4168, v katerej se je Karolina P. spoznala nekrivo zločina tatvine po §. 171 in 173 kaz. zak. vsled §. 259, odst. 3. kaz. proces. reda. in sicer zaradi resničnega in dejanskega kesanja, kot pravico spoznal: Ničevnostnej pritožbi c. kr. državnega pravdnštva se ugodi; ob jednom se uniči apelirana razsodba c. kr. okr. sodnije v T. in se na podlagi §. 288 st. 3 kaz. proces. reda obtožena Karolina P. spozna krivo zločina tatvine po §§. 171, 172 in 173 kaz. zak., izvršene s tem, da je dné 9. septembra 1879 v T. zaradi lastnega prida vzela Martinu R. denarno listnico, v katerej je bilo čez 25 gld. avstr. velj. ter se obsodi v štirinajstdnevno ječo, poostreno z jednim postom in v povračilo stroškov kazenskega postopanja.

Razlogi: V razlogih svoje razsodbe, s katero se je tožena Karolina P. nekrivo spoznala zločina tatvine vsled §. 259, odst. 3 kaz. proces. reda, je sodni dvor prve instance pripoznal, da je omenjena zatožena v svoj lasten prid si prisvojila brez lastnikovega dovoljenja, denarno listnico Martina N., v katerej je bil poleg 27 gld. v avstrijskih bankovcih še znaten znesek tuje države denarja. Na dalje se je pripoznalo, da je tožena drugi dan poškodovanemu, na njegovo zahtevanje, povrnila ukradeni znesek, izvzemši 27 gl. v avstr. bankovcih; te slednje povrniti pa se je še le potem odločila, ko jo je poškodovani že naznanil pri sodnji. Dasi se pri teh razmerah